

dag frá degi

Jeppi í Húsavík

»Kan man ej le sin dårskab ud bortgræder man den ikke«.

Hesi orðini segði tann visi maðurin Ludvig Holberg eina ferð, og tey siga alt, hann striddist fyrri.

Hann vildi hava sína samtið at leggja keipalótirnar av — at vera nátturlig menniskju.

Men hann talaði ikki bara til sína tíð — hann talar eisini til okkara í dag.

Júst í hesum dögum hava vit sætt hvussu rámandi orð Janusar skald eru, at »gjøgnum myrkur atlants oyggja, garmar fávitskunar goygja«.

Ikki minst vil Holberg við Jeppa vísa okkum, hvussu bæði skammuligt og vandamikið tað er at drekka seg frá vit og samling. Men so vil hann eisini vera við, at Jeppi fyrri ein part ber seg so at, fyrri at ugga seg, í teimum synderligu korum, hann livir undir.

Tað kann tykjast, sum Holberg vanvirdi bændurnar, ið tá vóru tann mein-

igi maðurin, men tað gjørdi hann valla; tað hann hevur viljað, man hava verið »det oplyste enevælde«. Hann vildi øllum væl, men hann sá vandan, við ov bráðligari yvirgongd, á sama hátt, sum tann klóki kongurinn, ið bað sonin »gøre en stor mand af ham, men gør det langsomt« um Griffenfeldt. — Sonurin gjørdi tað stíkk mótsatta, og úrslitið gjørdist hareftir.

Gevur Helmuth lítið eftir

Um henda megnarleik Holbergs í Húsavík er at siga, at maðurin, ið spælir Jeppa, spælir so væl, at hann gevur sjálvum Osvald Helmuth lítið eftir, og Nilla honum á baki er frálík.

Í heila takið spæla tey øll so væl, at tað er ein njótan at siggja og hoyra tey, so tá tey nú fara út um landið, hava fólk gott í vænti.

»Í heila tikið spæla tey øll so væl, at tað er ein njótan at siggja og hoyra tey...« Eyðun, Einar og Birita

Tað er einki minni enn eitt bragd av húsavíkingum, at hava fingið tilíkt hús reist, at Gríma fær spælt hatta valaverkið undir góðum umstøðum, og ein æra hesir leikarar gera okkum har á oynni, væl verið teimum fyrri tað.

At leikpallurin fyrri ein part er opin alla tíðina, er nakað fremmant fyrri okkum, men tað man nakað koma av, at so sigst, at teir bóru seg at á palli á Holbergs dögum. Men øllum dámar hetta ikki.

Annars er sjónleikur gamal her á Sandoyinni.

Fyrsta hús í landinum við fastari senu var tað, ið enn stendur í Skopun.

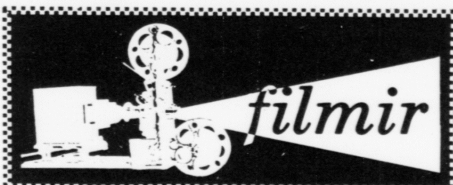
Hann, ið hesar reglur skrivur, minnst aftur á, tá Hanna hjá Petur Sigurdi spældi bóndakonuna í Ølnustovu í leikinum, »Magnus« — tað var so fint spæl, at hon kundi ó-

skammað komið fram á kongaliga teatrinum.

Tað var ein gulleld í Skopun, og gamalt er sagt, at vatn kemur aftur í tómar brunnar.

21/11-78

V. D.

Kommandohermenn á motorsúkklum

Hesin filmurin er ein væleydnað roynd at blanda hartljóðandi motorsúkkulur inn í kriggið í landsynningsasiu. Fimm »motor-súkklugorrlair« verða tiknir í tænastu til at bjarga einum amerikanskum ráðgevara, ið er aftan fyrri linjurnar hjá Vietcong.

Til henda film eru farnir 400.000 dollars, og eitt kent blað, Variety sigur, at hesir pengar eru gott givni út.

Motorsúkkulurnar verða útgjardar sum stríðsvagnar. Tvey og trý hjól hava tær og maskinbyrsur fyrri framman. Tær kunna koyra á junglugøtum, har onnur storri akfør ikki kunna koyra. Tað skal at enda sigast, at teir, sum koyra motorsúkkulurnar, eru so-nevndir »rockarar«.

Filmurin verður sýndur í Havnar Bio.

Gátur fortíðarinnar veruleiki framtíðarinnar

Eftir í nógv ár at hava kannað ymiskt, er Erich von Däniken komin til tað úrslit, at gomul mannamentan í mongum færum hevur verið framligari enn okkara nú á dögum, hvat teknikki viðvikur.

Prógvinu eru tær stóru standmyndirnar á Páskaoyggjunum, pyramidurnar, myndir av rúmdarútgjörðum fólki um fyrri fleiri 1000 árum síðani, stór økir, sum kunna benda á til at vera landingarbreytir

hjá fremmandum úti frá rúmdini osfr. osfr.

Tað eru fá, sum ikki verða ávirkaði av hesum filminum hjá von Däniken. Alt, tað, sum verður sagt og víst á her, hevur alt okkurt duldaríð í sær.

Filmurin verður sýndur í Havnar Bio.

Automatsvararin í Havnar Bio hevur tlf. 11131.

